

Ett problem.

(SAMUEL THE SINGER)
AF UPTON SINCLAIR.(Forts. fr. föreg. nr.)
Den andre sträde på honom.
"Ah tusen!" utbrast han.

"Ni får inte överge henne, sir! Det vore ryktligt, om ni skulle få det på ert samvete. Ni har förtört och bedragit henne."

"Hvad för slag!" utropade Albert och sträde förbi honom.
"Har hon inbillat er den rövarkistorien?"

"Hon har inte meddelat mig något närmare", sade ynglingen.

"Min kära vän", sade Bertie skratande. "Jag har hjälpt upp den flickan. Hon var korsanger och aderton dollar i veckan, då jag ingick min förbindelse med henne."

"Det kan så vara det, master Albert, men om hon var en hederlig flicka."

"Ah, prat, Samuel — tala aldrig om den saken. Hon hade haft tre eller fyra släkare, innan hon någonsin sett mig."

"Det uppstod en kort tystnad, medan ynglingen stod och försökte få dessa saker klara för sig."

"Ja, men ändå", sade han, "kan ni inte överge henne och låta henne svälta ihjäl, master Albert?"

"Dumhet!" sade Albert. "Hvem har inbillat er det? Jag vill ge henne så mycket pengar som hon behöver, om det är detta, som orsakar henne. Så bou det?"

"Nej", medgaf Samuel bragt ur fattningen. "Men master Albert, hon är skär."

"Ja, jag vet", sade Bertie, "och det är just där det ligger. Hon vill ha mig i en glasskåp, men jag har tröttnat på det."

Han satt tyst ett ögonblick; därpå rann en tanke plöjligt upp hos honom.

"Samuel", utbrast han, "hvarför gifte ni er inte med henne?"

Samuel blef alldeles förbluffad.
"Hvad för slag?" sade han och kunde knappt få fram orden.

"Det skulle passa utmärkt", försäkrade Bertie. "Jag ska sätta upp någon liten affär åt er, och ni kan få det utmärkt."

"Master Albert!" sade ynglingen flämtande, uppekad ändå i djupet af sin själ.

"Hon är vacker, Samuel, det vet ni ändå. Hon är en praktisk flicka — endast litet för häftig. Jag tror, att ni just är rätta mannen att tygla henne."

Bertie gjorde ett uppehåll, då han såg, att Samuel icke var övertygad, tillade han, skratande:
"Vänta tills ni fått känna henne. Kanse blir ni kär i henne."

Men Samuel bara skakade på hufvudet.

"Master Albert", sade han lägligt, "jag är rädd för att ni inte förstår skälet hvarför jag bedt att få tala med er."

"Hvad menar ni?"

"Det här... hela den här saken, sir... ja, den har upprört mig mycket mer än jag kan beskriva. Jag kom hit för att tjäna er, sir. Ni kan inte tänka er hur jag kände det. Jag var beredd att göra hvad som helst — jag kände mig så tacksam att få vistas i er närhet. Ni var rik och mäktig, och allt hos er var så vackert — jag tänkte, att ni måste vara en god och ädel människa för att ha kunskad göra er förtjänt på så mycket. Och nu finner jag i stället att ni är en dålig människa!"

Bertie sätte sig upp.
"Ah tanken!" utbrast han.
"Och det är en förskräcklig sak för mig", fortfor Samuel. "Jag vet inte hur jag ska uppfatta den..."

"Hör på, Samuel!", frågade Bertie, "hvem har skickat er hit för att låta upp mig?"

"Jag vet inte hur det kan förhålla sig", sade Samuel. "Ni är en af de passande människorna, enligt hvad professor Stewart förklarade för mig, men ändå känner jag några, som är bättre än ni, fast de inte äro någonting allt."

Bertie Lockman stirrade ännu en gång in i ynglingens allvarliga ögon och sjönk därpå tillbaka i stolen och brast i skatt.

"Min kära Samuel", utbrast han, "ni spelar inte spelet riktigt."

"Hvad menar ni, sir?"

"Om jag är öfver de passande, som ni säger, hvad rättighet har då ni att hålla moralpredikningar för mig?"

Samuel blef bestört.
"Det är på det sättet, sir..." stammade han.

"Tänk er fört!" fortfor Bertie. "Jag är hustru och ni är tjänaren. Jag har fått uppfostran och bildning, har fått allt, och ni är bara en bondtölp. Men ändå tillåter ni er att framhålla era skilnader mot mina! Ni vågar döma mig och säga mig hvad jag bör göra!"

Samuel blef alldeles förvirrad och kunde icke hitta på något svar.

"Förstår ni inte det?" fortfor Bertie. "Beträffande sig af sin fördel. Om ni verkligen tror på hvad ni säger, så bör ni vara mig underdanig. Om jag säger, att en sak är rätt, så blir den rätt. Om jag förklarar inhemt ert gillande, skulle inte detta göra er till hustru och mig till tjänare?"

"Nej, nej, master Albert!" protesterade Samuel. "Det var inte alldeles så jag menade."

"Jag kunde lika gärna ge er mina pengar, så vore saken klar", envistades Bertie. "Då kunde ni ordna allt som ni ville ha det."

"Det är alla inte hvad jag menar!" utropade ynglingen på det högsta förlagen. "Jag vet inte hur jag ska svara"

er, sir — men någonting orätt är det i alla fall."

"Men hvart består det? På hvad sätt?"

"Master Albert", låt Samuel undfalla sig, "det kan inte vara rätt, att ni dricker er berusad!"

Bertie upprepa muletade.
"Nej, det kan inte vara rätt, sir!" upprepa Samuel.

Bertie satte sig plöjligt upp i stolen.

"Nåja", sade han, "kanse är det inte rätt, men hvad har ni med den saken att göra?"

Hans ton låt förargad, och Samuel blef skrämd, så att han teg. Det rådde en kort tystnad, hvarunder båda stirrade på hvarandra.

"Jag intager den främsta platsen", sade Bertie, "och det ämnar jag fortfarande göra, begriper ni inte det?"

Jag kommer att spela och om det behagar mig att dricka mig berusad, så gör jag det. Och ni ska ta emot era befallningar och sköta era angelägenheter. Hvad säger ni om det?"

"Jag förmodar, sir", sade Samuel, och hans röst sjönk nästan till en viskning, "att jag kan lämna er tjänst."

"Ja, och då kommer ni antingen att svälta eller också gå in till någon annan, som har pengar, och ber honom om arbete. Och då får ni ta emot befallningar af honom och behålla era äftriker för er själ, begriper ni det?"

"Ja", svarade Samuel och sänkte blicken, "jag förstår."

"Det är bra", sade Bertie och steg upp ostadigt. "Och nu kanske ni vill vara så god och vända om till Belle, där ni lämnat henne, och framföra en hälsning från mig."

"Ja, sir", sade Samuel.

"Säg henne, att jag gjort slut med henne och inte vill se henne mera. Jag ska skicka henne några hundra dollar i månaden, så länge hon lämnar mig i fred. Om hon skriver till mig eller besöker mig på något sätt, så får hon ingenting. Det är allt hvad jag har att säga henne."

"Ja, sir", sade Samuel.

"Och hvad er det för en sak, så kunde det här gå an som ett skämt, men det får inte upprepas. Från och med nu är ni trädgårdsträng och ni glömmmer inte er plats en gång till."

"Ja, sir", upprepa Samuel och stod och såg sin unga herre gå in.

Därpå gick Samuel sin väg, halft bedöfvad.

Det var klubbslag, och de hade träffat fullt och hårdt. De hade icke lärt honom få behålla minsta trasa af alla sina illusioner. Sitt arbete, som han hade varit så stolt öfver, hatade han nu och allt, som stod i samband därmed. Han var tillintetgjord af förvirring och smärta, alldeles som en gång förut, då han satt i fängelse och det blef klart för honom, att lagen, en inrättning som han hade vordat, kanske ändå alls icke var någonting så högt, utan endast ett verktyg för orättvisa och förtryck.

I denna sinnesstämning kom han till hotellet. Icke heller nu fanns det någon på kontoret, hvarför han gick direkt upp till rummet och knuckade på. Han fick icke något svar; då knuckade han åter, nu kraftigare.

"Jag undrar, om hon har gått sin väg", tänkte han och såg åter på numret för att vara säker på att det var det rätta numret. Därpå kände han försagt på dörren. Den gick upp.

"Fruntimmer!" sade han och upprepa därpå högre: "Fruntimmer!"

Då intet svar följde, gick han in. Han undrade om hon sof. Nej, det var inte troligt. Han lyssnade för att höra om hon andades. Det hördes icke ett ljud.

Slutligen gick han fram till sängen och lade handen på den. Han ryggade tillbaka bestört; han hade vidrört någonting varmt och fuktigt och klibbigt.

Han rusade ut i förstugan, och då han såg på sin hand, var han nära att göröra medvetandet. Den var full af blod!

"Hjälp! Hjälp!" skrek Samuel och sprang utfor trappan och in på kontoret.

Hotellägaren kom lrusande.
"Se här!" skrek Samuel, "Se, hvad hon har gjort!"

"Min Gud!" utropade mannen och rusade upp med Samuel hack i häl.

Med darrande händer tände hotellägaren gasen. Samuel kastade en enda blick och vände sig därpå bort och måste fatta tag i bordet, så öfvervågad kände han sig af den fasanfulla synen. Flickan låg i en blodpool med ett gapande sår öfver halsen, från öra till öra.

"O! O!" utbrast Samuel, nästan ur stånd att tala. "Jag kan inte se det!" tillade han och slog ifrån sig med ena handen och gömde ansiktet i den andra.

Hotellvärdens stod och stirrade på honom.

"Hör på, min unga vän", sade han. "Hvad är det?" frågade Samuel.

"När fann ni det här?"

"Kors, alldeles nys. Då jag kom in."

"Ni har således varit ute?"

"Ja visst. Jag gick min väg strax efter det vi kommit."

"Jag såg er inte."

"Nej. Jag gick in på kontoret, men ni fanns inte där."

"Hm!" sade hotellägaren. "Kanske gjorde ni det, kanske inte. Ni får säga polisen det."

"Polisen!" utbrast Samuel och tillade därpå häftigt förskräckt: "Ni"

tror väl aldrig, att jag har gjort det?"

"Jag vet ingenting om den saken", svarade den andre. "Jag vet endast det, att ni förde henne hit och att ni nu står stanna här tills polisen kommer."

Flera personer, väckta af bullret, hade nu kommit in i rummet. Utan ett ord vidare sjönk Samuel ned på en stol och västade. Om en halftimme var han åter på väg till polistationen, denna gång mellan två konstuplar, som höllo hårdt i honom. Och denna gång lydde anklagelsen på mord!

TRETTONDE KAPITLET.

Rymning med tillstånd.

Samma tjocka öfverkonstapel satt vid skrifbordet på polistationen, men denna gång vaknade han upp reakt.

"Bäst att fråga kommissarien om den här saken", sade han och gick till telefonen.

"Hvad ska vi sätta den här karn?" frågade därpå en af konstaplarna.

"Vi ha ju fullt här", sade öfverkonstapeln. "Sätt honom tillsammans med Charlie Swift. Kommissarien är här om några minuter."

Alltså fördes Samuel ännu en gång till en cell och hörde dörren smälla igen efter sig.

Han var dock nu icke särdeles orolig. Han visste ju, att han icke gjort sig skyldig till något och att han kunde bereda det. Men han kände sig djupt upprörd öfver den stackars olyckliga flickans öde.

Han började gå fram och tillbaka i cellen, tills en röst hördes brumma från det hörn:

"När tänker ni sluta med det där marscherandet?"

"Jag ber om ursäkt", sade Samuel. "Jag visste inte, att det fanns någon här."

"Hvad har ni blifvit inburad för?" frågade rösten.

"För mord", svarade Samuel. Han hörde britsen knarra, i det karlen satte sig upp.

"Hvad för slag?" utbrast han. "Jag har inte gjort det", förklarade ynglingen hastigt. "Hon tog lifvet af sig själf."

"Hvar skedde det?"

"På Continental Hotel."

"Och hvad har ni med den saken att göra?"

"Jag visade henne dit."

"Hvart var hon?"

"Hon kallade sig Mary Smith."

"Hvar träffade ni henne?"

"Därute på Fairview."

"Fairview?" utbrast karlen.

"Ja", sade Samuel. "Familjen Lockmans egendom."

"Där Albert Lockman nu bor?"

"Ja."

"Hur kom hon dit?"

"Kors, hon var... en väninna till honom. Hon var på middag."

"Hvad säger ni?" utbrast karlen. "Hur vet ni det?"

"Jag arbetar där", svarade Samuel. "Och hur kom hon att gå till hotellet?"

"Master Albert körde ut henne", sade Samuel. "Det var oväder och regnade så häftigt, att jag hjälpte henne och visade henne till hotellet."

"Ah, hvad säger ni?" utropade Samuels medfänge och frågade därpå ifrigt: "Talande ni om det för öfverkonstapeln?"

"Nej", sade ynglingen, "han frågade mig inte om någonting."

Karlen rusade upp och sprang fram till den med galler försedda dörren och skakade den.

"Hvad står på?" brummade en konstapel ut i korridorerna.

"Kom hit — raska på!" skrek den andre och hvistade därpå genom galleret.

"Hvarför då?" frågade konstapeln. "Hör på, min kära O'Brien, ni vet, att Charlie Swift inte är någon narr, och ni kan lita på mig, att det är något särskildt med pojken ni satt in här, som gubben bör få veta genast." Öfverkonstapeln kom.

"Säg", sade Charlie, "har ni gjort pojken här några frågor?"

"Nej", sade öfverkonstapeln. "Jag väntar på kommissarien."

"Nå vet ni, att flickan kom från Albert Lockmans egendom?"

"Nej", samerligen jag det vet!"

"Han säger, att hon var på middag hos Lockman, och han körde ut henne. Pojken säger, att han arbetar hos Lockman."

"Ah fan!" utbrast öfverkonstapeln, och Samuel fördes in i ett enskildt rum.

Ett par minuter därefter anlände kommissarien. Han hette McCullagh, och han var lång och tjock med rödbrunt ansikte och utskjutande käk. Han gick fram till Samuel som om han tänkte på honom.

"Hvad är det för rövarkistorier ni tänker slå i oss?" skrek han.

"Jag... Jag..." stammade Samuel förskräckt.

"Ni vill inbilla mig, att flickan kom från Lockmans egendom?" röt poliskommissarien.

"Ja, sir."

"Och det tänker ni att jag ska tro på?"

"Det är sanning, sir!"

"Tror ni er verkligen kunna lura mig på det sättet?" sade kommissarien.

"Men det är sanning, sir!" förklarade Samuel åter.

"Ni säger, att hon var där på middag?"

"Ja, sir!"

"Nej, så nu låt och prata dumheter, pojke!"

"Hon var där, sir!"

"Hvart vill ni egentligen komma med de här historierna?"

"Hon var där, sir!"

Tydligt var det kommissariens metod att betyfta hvarje uppgift af Samuel och upprepa sin misstro tre gånger, hvarje gång i högre ton och med grymmare min. Om så pojken vidhöll sitt påstående, såst han till, att han talade sanning. På detta uttrötande sätt fördes förhöret till slut, och Samuel ledde tillbaka till cellen.

"Stod ni fast vid er historia?" frågade hans tillhamrat.

"Naturligtvis", svarade Samuel.

"Nå är det sant, så kommer snart någonting att ske."

Det gjorde så. Omkring en timme därefter kom öfverkonstapeln in igen. Han tog de båda fångarna afsläda.

"Säg mig, unga man", sade han sakta till Samuel, "har ni någonting emot unge Lockman?"

"Nej", svarade Samuel. "Hvarför skulle jag det?"

"Om vi låta er slippa ut, vill ni då tala om den här saken?"

"Ja visst", svarade Samuel, "om ni önskar det."

"Det är bra", sade öfverkonstapeln. "Och ni, Charlie — ni vet, att ni är illa drän."

"Ja, jag vet det."

"Ni kan vara beredd på tio år, förstår ni?"

"Jag kan tänka mig det."

"Det är bra. Då anser ni det också att ha sluppit ifrån för billigt pris?"

"Tror jag det?", sade Charlie.

"Ni packar er ut ur sta'n och håller mun på er?"

"Det lovar jag."

"Utmärkt. Här har ni era egna er. — Laga nu att ni är färdig med gallerstängerna före dagningen. Och här är femtio dollars. Ni tar den här unga mannen med er till New York, och där skiljes ni åt. Förstår ni?"

"Jag förstår", sade Charlie.

"Det är bra", sade öfverkonstapeln. "Och kom ihåg, att ni inte spelar oss några spratt!"

"Begriper?" sade Charlie flussande.

"Utan vidare omständigheter valde han nu ut en såg ur sin påse och började arbeta på förstrets gallerstänger. Öfverkonstapel gick sin väg, och Samuel satte sig ned på golvet och drog hårdt efter andan.

Under ungefär en halftimme arbetade Charlie utan att säga ett ord. Därpå tog han spjären med fötterna mot väggen och lyckades rycka af en stång; en ny ryckning, och ännu en stång gaf efter, hvarpå han packade in sina verktyg och gömde dem i en innerficka.

"Kom nu", sade han.

Han slank igenom öppningen och släppte sig ned till marken, och Samuel följde hans exempel.

(Forts.)

Principen — Jag såg, att ni kysste friken Karlsson. Sådant tycker jag inte om!"

— Då förstår sig inte direktören på delikatesser.

Farm och hem.

ANLÄGG ÖDNINGSFÖRSÖK FALTEN PÅ RIKTIGT SATT.

Många mindre jordbrukare synas under seure tid ha börjat intressera sig för att anordna små gödningsförsök på egen mark. Detta är i och för sig glädjande. Men någon nytta af försökets kan försökställaren ej skörda, för så vidt han utför det principellt riktigt. Detta blir åter fallet, när han tror sig kunna utvona om jorden har behof af ett visst växtnäringämne genom att ensamt aglagra detta i en ruta och jämföra skörden från frågavarende ruta med skörden från en annan ödningslös ruta. Kalibrist, exempelvis, kan förefinnas, utan att därför en kalligödsad ruta lämnar större skörd än en ödningslös, beroende på, att kvävebrist nedsatt växtligheten i alla rutorna. Öfverskött å ett ämne kan alltså ej ersätta brist å ett annat. Rådgor med jordbrukskonstnerna, innan ni anlägger ett försöksfält!

HYVD SKALL MAN GÖRA FÖR ATT SÖNNEN SKALL BLI VERKLIGT VEDERKVIKKADE.

Hur pådrag och bekymrad man än varit under dagens lopp, bör man icke gå till hvila, förrän man uppnått sinnesjämvikt och tanken åter är fri och klar.

Fysiologer framhålla, att den sinnesstämning som behärskar oss, när vi gå till hvila, håller i sig en lång tid under sömnen. De intryck som sysselsätta oss strax förut, de tankar som upptaga vårt sinne, fortsätta att göra sitt inflytande gällande långt efter soand vi somnat.

Det påstås också, att ryknor såväl som andra Alderstercken bildas lika väl under sömnen som medan vi äro vakna. Allt tyder sålunda på, att det stillstånd hvart vårt sinne befinnar sig, när vi gå till hvila, har ett stort inflytande på kroppen.

Många människor förstå de bästa åren af sitt lif genom att under sömnen fortsätta med de tröttnande och upplåtande bryderier som uppfyllt dem under dagens lopp.

Det första man bör företaga sig, när man kommit i sömn, är att bortjaga intrycket af alla de bryderier, föregående och missräkningar man haft under dagens lopp — att vandra ut i sin själ, nedriva alla fulla obehagliga och beströdda bilder och ersätta dem med sådana bilder som hela natten kunna gifva glada, förhoppningsfulla tankar.

Man bör under inga omständigheter tillåta sig själf att gå till hvila i ett dåligt luftröst lunn eller under ett anfall af vrede. Fördri först alla bekymmer och missjud, allt det, som förjagar friden från ditt sinne! Fall aldrig i sömn uppfyllt af onda, ovänliga, kritiska eller missundssamma tankar!

BONDEPRAKTIKAN OM OKTOBER.

Här nedan skola vi se, hvad den gamla hedervärda "bondepraktikan" säger om oktober:

Om löfven på trän leke gärna vilja falla.

Många källmaskar nästa månad vilja komma.

Om löfven på trän leke gärna vilja falla.

Knopparna skola de af trän törtas, och somliga vilja sig af kålen nära.

Om sommaren är det för svårt, att plocka sådan myckenhet bort. Så snart som solen sitt sken månd gifva.

Vilja de ej längre i boningar blifva. Den ene löper hit, den andre löper dit, och förtära frukten på samma tid. Därför skall den, som sagt är för därtva.

Om dessa för vår trädgårdsskötsel praktiska råd säger bondepraktikan om oktober följande:

Så kan du mycken frukt fördärva. Nu skall man plöja och rågen så, med nytt vin man-foten fylla på. Nu må kölden till oss skrida.

I denna månad skall man bruka alchanda läkedom och sådan spis, som rensar lifvet, också är får, och getmjölk icke osund. Du må väl dig ädla slå och bruka örter, som äro af hot natur. I skorpenen skall man intet begynna. Och det är ganska ondt begynna något, som skall blifva beständigt.

Bondepraktikan har gifvit den 14 oktober namnet "Vinternatten", hvarifrån man förmodar räknade vinterns början, hvarför våra förfäders almanacka, runstafven, utmärkte dagen med en vante, ett bart (naket) träd, betecknande, att löfven falla för kölden. Ett ordspråk säger: "Gott väder om vinternatt gör god vinter."

Mjölakens transport.

Affärerna med mjölk, som måste sändas längre västräcker till marknaden, äro i ständigt tilltagande. Detta förhållande gör tillbörliga till nedgång i mjölakens kvalitet större, och folketigen blir efterfrågan mindre.

Utan att alla omständigheter äro som de böra vara och alla förstighetsbemytt lakttagas, så får mjölken under de långa transportererna lätt att bli förorenad, sur eller tillsatt med dålig bismak. Denna ofördelaktighet måste naturligtvis undvikas ifall affären

Grosshandlaren: — Har bråkar dom å skaller för att mjölkpriset å höjd till 21 öre litern. Hva a' de å bråka om? Tänk då jag som får betala 2 kr litern för min punch, å jag klagar å då inte!

P. M. Dahl S. S. Agency

Härmed tillåta vi oss att meddela Svenska Canada-Tidningens läsare att vår affär har flyttat in i större lokaler i samma hus som förut. Vår lokal är stor och rymlig och ligger mot Logan ave. och Stanley st., och det skall vara oss en glädje att önska besökande välkomna i vårt nya kontor. — Adressen är emellertid densamma som förut, nämligen 325 Logan Avenue.

PENNINGFÖRSÄNDELSER OMBESÖRJAS. BILJETTER TILL OCH FRÅN SVERIGE, NORGE, DANMARK FINLAND

SAKERHET — GARANTI

En sak, som ni kan vara förvisad om, när ni sänder pengar genom oss är, att de sändas på det sä